СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
ЦАР БЕЗСЪНКО

chitanka.info

Имаше някога едно джудже с дълга бяла брадица и с алена шапчица. Палтенцето му беше синьо като небето, а на върховете на обущата му дрънкаха весело две сребърни звънчета.

Къщицата на това джудже стоеше сгушена като гъба между дърветата на една стара гора. Сутрин и вечер белобрадото човече седеше пред вратата й и въртеше бавно броеницата си, направена от просени зрънца. И ето при него идваше веднага за съвет някой от горските обитатели, защото джуджето беше магьосник и можеше да помага на всекиго. Скараха ли се мравката и щурецът, влезеха ли ловци в гората и надупчеха кожухчето на зайчето, хапнеше ли повечко мед мечето и го заболеше зъб, запръскаше ли дъждец и измиеше хубавите шарки по крилете на пеперудата — всички тичаха за помощ при малкия магьосник. Тогава джуджето оставяше броеницата си и се залавяше за работа. Казваше няколко умни думи на мравката и на щуреца и те се целуваха и ставаха побратими. Слагаше върху раната на зайчето лековита билка и то хукваше отново из гората. Отваряше устата на мечето и само с едно духване изгонваше болката от зъба му. Вземаше четчицата си и украсяваше крилете на пеперудата с още по-хубави шарки.

Една пролетна утрин нашето джудже излезе, както винаги, пред вратата на своята къщица и започна да върти броеничката си от просени зрънца. Топлото слънчице на небето спусна тънък лъч през клоните на дърветата и рече: „Добро утро!“ А джуджето кихна и запя една весела песничка.

По едно време, както си седеше така и си пееше, джуджето чу, че наблизо в тревата нещо прошумоля. Обърна се и какво да види: на няколко крачки от него стоеше бяла мишка със златна коронка на главата и с розова панделка на опашката. Мишката го гледаше с малките си лъскави очички, без да мига, и дишаше тежко. По всичко личеше, че тя не беше жител на гората, а идеше от далечен път.

Джуджето престана да пее и се изправи на нозете си. В същия миг чудното зверче се плъзна като на колелца по тревата и дойде съвсем близо.

— Църрр, църрр! — извика то. — Аз ида от палата на стария цар Безсънко, който се нуждае от твоята помощ. От дълги години, още откакто се е възкачил на престола, той стои буден и не може да спи. Лицето му е съвсем повехнало, а снагата му се топи като восък.

Всички лекари по земята се опитваха да го приспят, но никой не можа да му помогне. Изгълтал е горкият досега най-малко три вагона хапчета за сън, ала сънят все бяга от очите му. Ако ти успееш да го приспиш, ще получиш богата награда.

— От това по-лесно няма — рече джуджето, като погладе меката си брадица и се усмихна. — Почакай ме само да си взема книжката с приказките, че може да ми дотрябва.

И като каза това, човечето се скри в къщицата и хлопна вратата зад гърба си. След малко то излезе отново навън, като носеше една голяма книга.

— Сега можем да вървим — рече горският магьосник.

— Да вървим — отвърна мишката.

И двамата потеглиха на път.

Накрай гората се разгръщаше широка равнина, а посред нея лъкатушеше безкраен път. Там стоеше и чакаше една костенурка с големи очила и също със златна корона на главата. Джуджето и мишката се качиха на гърба й и тръгнаха към царския палат.

— Значи, ти живееш при царя? — попита човечето.

— Да, аз съм придворна мишка — отвърна гордо бялото зверче и близна розовата панделка на опашката си. — Живея си честито с моите седем мишлета и със стария мишок под кухненския шкаф в палата и се храня с най-хубавото сирене на света.

— И нищо ли не работиш? — рече джуджето.

— Придворните мишки никога не работят. Ние си имаме един паяк, който плете чорапи на всички ни, и един бял бръмбар, който мете и чисти жилището ни. Аз седя по цял ден пред огледалото и се пудря, мъжът ми чете вестник, а децата ми играят от сутрин до вечер футбол с едно грахово зърно.

Така, в разговор и сладки приказки, джуджето и мишката не забелязаха кога стигнаха пред царския палат. Наистина те не пътуваха бързо, както се пътува с автомобил, но все пак стигнаха навреме, преди старият цар да беше умрял.

Когато влязоха при него, стаята беше пълна с министри, телопазители, съветници, лекари и готвачи. Бялата мишка изтича напред, изправи се на задните си крачета и извика:

— Царю всемогъщи! Водя ти прочутия горски магьосник, който ще те спаси от безсъницата и ще те накара да заспиш.

След това джуджето пристъпи до царския престол и се поклони дълбоко.

— О, всесилни господарю! — каза то, като издигна в ръката си голямата книга, която бе донесло със себе си. — Аз ще ти прочета една от чудните приказки, скрити в Книгата на живота, и ще се опитам да ти помогна. От тебе искам само едно: да останем двама самички в тая стая и да слушаш внимателно.

Старият цар Безсънко въздъхна обнадежден и заповяда на хората около него да излязат веднага от стаята му, като поръча на едного от готвачите да нагости бялата мишка и цялото нейно семейство с най-сладката орехова торта.

Щом останаха сами, джуджето взе едно малко столче, сложи го до престола на царя и седна на него. После разтвори голямата си книга и започна да чете.

То разказваше тъжната приказка за бедните и нещастни хора в царството, които бяха роби на царя и пъшкаха под камшиците на жестоките царедворци. Разказваше за мъката и за тежкия труд на ония, които работеха господарската земя, а нямаха хляб да нахранят децата си. Разказваше за дългите кървави войни, в които царят хвърляше народа, за да засища алчността си с нови богатства…

И колкото по-нататък четеше джуджето, толкова по-приятна умора натискаше очите на стария цар и го унасяше в сън. Най-сетне, когато белобрадото човече свърши приказката и дигна главата си от книгата, цар Безсънко хъркаше с всичка сила. По лицето му играеше блажена усмивка.

Съвсем тихичко и на пръсти джуджето се измъкна от царската стая. Но там, пред прага й, чакаха със затаен дъх министрите, телопазителите, съветниците, лекарите и готвачите.

— Какво стана? — извикаха всички в един глас. — Можа ли да приспиш царя?

Джуджето не каза нищо. Само разтвори вратата на стаята и посочи царския престол.

Тогава придворните влязоха вътре и паднаха на колене пред своя заспал господар. Най-сетне след толкова години цар Безсънко беше спасен. Приказката за страданията на бедните и нещастни хора в неговото царство го бе приспала дълбоко.

— Каква награда искаш за магията? — попита един от министрите, когато джуджето тръгна да си върви.

— Нека всички хора в царството бъдат щастливи! — рече джуджето.

— А за себе си нищо ли не искаш?

— За мене ли? — промълви белобрадото човече и се замисли. — А че оня ден катеричката настъпи гребенчето ми и го счупи. Ако мога да получа едно ново гребенче, да си вчесвам сутрин брадичката, ще бъда много благодарен.

Дали цар Безсънко изпълни волята на своя спасител и дали направи всички хора в царството си щастливи? Някои очевидци разправят, че той продължавал да спи и досега и че неговите поданици не искали да го чакат да се събуди, за да ги направи щастливи. Народът в царството вече се бунтувал и сам решил да се бори за своята свобода и щастие.

Ще попитате може би: ами какво стана с джуджето?

Джуджето си отиде в гората с едно чудесно златно гребенче, цяло обсипано със скъпоценни камъни.

Там белобрадото човече остана да живее още много години в своята къщица и да помага на птиците и на животните, а понякога дори и на хората. И двете сребърни звънчета на обущата му дрънкаха и се смееха, дрънкаха и се смееха като пеещи поточета сред омайната тишина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.